

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ 5 — 'Ιανουάριος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Παρεκτός τῶν ἀξιολογωτάτων συγγραμμάτων ἅτινα διετηρήθησαν ἢ ὁλόκληρα ἢ κατὰ μέρος, καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν φώτων καὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς Ὑπογραφίας, διαμένουσιν εἰσέτι καὶ ἄλλων εἰδῶν λείψανα τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τὰ ὁποῖα δυνάμεθα ν' ἀνάξωμεν εἰς τρεῖς γενικάς Κλάσεις, ἧτοι εἰς Ἐπιγραφάς, εἰς Νομίσματα, καὶ Χειρόγραφα.

Α. ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Αἱ Ἐπιγραφαὶ εὐρίσκονται εἰς στήλας, βωμοὺς, τάφους, ἀγγεῖα, ἀγάλματα, ναοὺς καὶ ἕτερα ἀρχαῖα οἰκοδομήματα. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἢ νὰ παραστήσωσιν ἀξιομνημόνευτόν τι συμβεβηκὸς, ἢ νὰ προσδιορίσωσιν τὴν χρῆσιν καὶ τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιγεγραμμένοι. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγένοντο πεζῶς, ἀλλ' ἐνίοτε ἐγράφοντο καὶ ἐμμέτρως, διὸ καὶ ἐλαμβάνον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικὴν τὸ ὄνομα Ἐπίγραμμα.

Ἐκ τοῦ ἀπείρου πλῆθους τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν, αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων, καὶ ἀντιγραφεῖσαι διεφανίσθησαν, θέλομεν ἀναφέρειν ἐνταῦθα τὰς ἐπισημοτέρας καὶ οὐσιωδεστέρας. Διαλαμβάνομεν δὲ πρῶτον περὶ τῶν πρὸ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου (ἧτοι 336 πρ. Χρ.) ἐποχῆς.

Αἱ Φουρμοντιναὶ λεγόμεναι Ἐπιγραφαί, λαβοῦσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ Ἀββα Φουρμόντου, παρ'

οὗ καὶ ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1728 ἐπὶ μαρμάρου, εἰς τὸ Σκλαβοχώριον, τὰς ἀρχαίας Ἀμύκλας. Ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἕξ ὧν ἐπισημοτέρα εἶναι ἡ Ἀμύκλα ἰα λεγομένη Ἐπιγραφὴ, συγχειμένη ἐκ δύο μαρμάρων, ἐν οἷς μόνον τὰ ὀνόματα τῶν Ἱερειῶν ἀναφέρονται. Τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης τὴν ἐποχὴν θετικῶς δὲν γνωρίζομεν, πολλοὶ ὅμως ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τὰ 1000 πρ. Χρ. Ἐπάρχουσι δὲ καὶ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῆς, ὡς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν.

β'. Ἡ Ἡλεία Ἐπιγραφὴ, εὐρεθεῖσα κατὰ τὸ 1813 ὑπὸ τοῦ Β. Γέλλ εἰς χαλκίνην πλάκα, εἰς τὴν Ἡλιδα τῆς Ὀλυμπίας. Ὑπάρχει δ' ἐπ' αὐτῆς συνθήκη τις τῶν Ἡλείων γεγραμμένη εἰς τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον, ἔχουσα καὶ τὸ τῶν Αἰολίων δίγαμμα, διότι οἱ Ἡλεῖοι γράφονται εἰς αὐτὴν ΦΑΛΕΙΟΙ. Ἐγινε δὲ ἡ Ἐπιγραφὴ αὕτη περὶ τὰ 615 πρ. Χρ.

γ'. Ἡ Ἐπιγραφὴ τοῦ Μίδου, ἐπὶ τινος ἀρχαιοτάτου μνήματος, πλησίον τοῦ χωρίου Δογκαλοῦ, εἰς τὴν Φρυγίαν. Εἶναι δὲ ὁ τάφος οὗτος ἐσκαμμένος εἰς βράχον τινὰ καὶ κατεσκευασμένος, πολλὰ παραδόξως, καὶ εἰς ὕψος 70 σχεδὸν ποδῶν. Ἐχει δὲ δύο ἐπιγραφὰς γεγραμμένας ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράν, καὶ εἰς Πηλασγικοῦς χαρακτῆρας. Οἱ περιηγηταὶ ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν ὀλίγας τινὰς μόνον λέξεις ἐπ' αὐτῆς, ἐν αἷς καὶ ΜΙΔΑΙ ΦΑΝΑΚΤΕΙ, τὸ ὁποῖον δηλοῖ ὅτι εἶναι τάφος τινὸς ἐκ τῶν βασιλείων ὅσοι εἶχον τὸ ὄνομα τοῦτο. Οἱ καλούμενοι μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο βασιλεῖς ἐβασίλευσαν μεταξὺ τῶν 737 καὶ 560 πρ. Χρ. Οἱ βασιλεῖς τῆς Φρυγίας φαίνονται ὅτι μετέλλατον τὸ ὄνομα Μίδας καὶ Γόρδιος. Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀπαντᾶται ἐναργῶς κόμβος τις, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνακαλεῖ ἀμέσως τὸν φημιζόμενον Γόρδιον Κόμβον.

δ'. Ἡ Σιγεία Ἐπιγραφὴ, εὐρεθεῖσα ἐπὶ μαρμάρου τινὸς, ἐφ' οὗ ὑποτίθεται ὅτι ἦτον ἄλλοτε ἐν ἀγαλ-

μα. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ τῆς πόλεως Σιγείου, πλησίον τῆς ἀρχαίας Ἰρωάδος, ἐνθα ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Σχεράρδου (Ἄγγλου Προξένου τῆς Σμύρνης) πλησίον ἐκκλησίας τινός. Εἶναι δὲ ἡ Ἐπιγραφὴ αὕτη γεγραμμένη κατὰ τὸν Βουστροφηδὸν λεγόμενον τρόπον, καὶ παριστάνει δῶρον τριῶν ἀγγείων (*) διδόμενον ὑπὸ τοῦ Φανοδίκου εἰς τοὺς Πρυτάνεις τοῦ Σιγείου. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἦτο μεταξὺ τῶν 500 καὶ 600 πρ. Χρ.

ε'. Ἡ καλουμένη Τητῶν ἀρά. Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εὐρεθείσης πλησίον τοῦ Σηβρισσαρίου(†) ἢ Βοδρουμίου (τῆς ἀρχαίας Τέω), οἱ Τητῆοι παραδίδουσιν εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς τοὺς ἀνδισταμένους εἰς τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν, τοὺς λαφυραγωγῶντας τὰς γαίας των, καὶ τοὺς ἐμποδίζοντας τοὺς ξένους νὰ φέρωσι σῖτον εἰς τὴν πόλιν των. Ἀναθεματίζονται δὲ καὶ ὅσοι ἤθελον προσπαθήσει νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἡ ἐποχὴ αὐτῆς τίθεται παρά τινων μεταξὺ τῶν 400 καὶ 500 πρ. Χρ.

(Ἔπεται Συνέχεια)

Δ Ι Κ Α Λ Α Ι Τ Ε Χ Ν Α Ι .

— 0 —

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ — Αρθρ. β.

Τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν ἀπῆται καὶ ἀπείρους ν α ο ὺς οἵτινες κατεσκευάζοντο ἀναλόγως τῆς μεγαλειότητος καὶ τῆς ὑπολήψεως τὴν ὁποίαν ἔχαιρον οἱ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερώνοντο. Γενικῶς ὅμως ἐπειδηοὶ ναοὶ τῶν Ἑλλήν. κατεσκευάζοντο μᾶλλον ὡς κατοικητήρια τρόπον τινὰ τῶν θεῶν, καὶ οὐχὶ διὰ σύναξιν τῶν προσκυνητῶν εἰς αὐτοὺς, ἦσαν καὶ πολλὰ μικροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἐστολίζοντο δὲ μὲ ἀγάλματα καὶ στήλας

[*] Κρατῆρ, ὑποκρατῆριον καὶ ἡθμὸς ἦσαν τὰ ἀγγεῖα .

[†] Ὅπερ ἀπέχει τρεῖς ὥρας τῆς Καμοπόλεως τῶν Βρυούλων, ἡ ἐνία, τῆς Σμύρνης.

καὶ συνήθως εἰσέρχοντο εἰς αὐτοὺς διὰ τινῶν βαθμίδων Ἦ στοὰ ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ναοῦ ἐκαλεῖτο Πρόναος. Τὸ φῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσέρχεται εἰς τοὺς ναοὺς διὰ τῶν θυρῶν, παρεκτός καὶ τῶν ἀναπτομένων λαμπάδων. Ἐσώθεν δ' ἦσαν κεκοσμημένοι με ἀριστουργήματα καὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς Γλυπτικῆς.

Οἱ ναοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχον περίβολον, ἔνθα πολλάκις ἦτο δάσος, ἀγάλματα, καὶ οἰκοδομήματα τινα ἀνήκοντα εἰς αὐτούς. Κατεσκευάζοντο δὲ συνήθως οἱ ναοὶ τετράγωνοι ἢ ἐπιμήκεις, καὶ ἦσαν περικεκλεισμένοι με τείχη, καὶ τοῦτο κυρίως ἐκαλεῖτο ναός. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς θέσεως τῶν στηλῶν αἵτινες ἐχρησίμευον πρὸς καλλωπισμὸν, ἔλαβον καὶ οἱ ναοὶ ὡς πρὸς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν αὐτῶν διάφορα ὀνόματα. Διότι ἄλλοι μὲν ἐκαλοῦντο Πρόστυλοι, (οἱ ἔχοντες δηλ. εἰς τὸ ἔμπροσθεν μόνον μέρος σειρὰν στηλῶν ἢ στύλων) ἄλλοι δὲ Ἀμφιπρόστυλοι (οἱ εἰς τὰ δύο ἄκρα ἔχοντες στήλας), ἄλλοι Περίπτεροι (οἱ ἔχοντες στήλας περὶ τὸν ναόν), Δίπτεροι, Πυκνόστυλοι, Διάστυλοι, Ἐϋστυλοι κτλ. περὶ ὧν ἀνήκει εἰς πλατυτέραν πραγματείαν νὰ διαλάβῃ λεπτομερέστερον.

Σημ. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν Ἑλλήνων ναοὶ κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἦσαν οἱ ἐφεξῆς. Ὁ τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς Ἐφεσον, οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ τὴν Μίλητον, οἱ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ολυμπίαν, καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, καλούμενος Παρθενών, εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ οἱ εἰς τὴν Σικελίαν ναοὶ ἦσαν ἀρκιτὰ περίφημοι, μάλιστα ὁ τοῦ Διὸς, καλούμενος ἀκόμη ὁ ναὸς τῶν Γιγάντων, κολοσσαϊκὸν οἰκοδόμημα εἰς ἑρείπια τὰ νῦν. Τὸ μήκος τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος ἦτο 425 πόδ. τὸ δὲ πλάτος 220. Τοῦ ἐν Ἀθήναις Διὸς, 354 μῆκος καὶ 171 πλάτος. Οἱ τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, 303 μῆκ. καὶ 164 πλάτ.

Τὰ θεῖα τῶν παλαιῶν ἦσαν μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα οἰκοδομήματα, καὶ ἐνίοτε ὅλως διόλου ἐκτίζοντο ἐκ μαρμάρου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατεσκευάζοντο εἰς τὰς πλευράς τῶν λόφων, καὶ ὅτε συνεχωρεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τοῦ τόπου, ὡς εἰς τὴν Χαιρώνειαν, τὸ Ἄργος, καὶ ἄλλοις τόποις, τὰ καθίσματα ἐγίνοντο ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἦ ἔκτασις τῶν Ἑλληνικῶν θεάτρων ἦτο πολλάκις μεγάλη. Λέγεται ὅτι τὸ θεῖον τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Ἀθήνας ἠδύνατο νὰ ἐμπεριλαμβάνῃ 30,000 ψυχῶν. Τὸ τῆς Ἐπιδαύρου εἶχε 366 πόδ. διάμετρον, καὶ τὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σπάρτης ἔως 500.

Ἐκ τῶν Γραμματικῶν τοῦ Οἰκονόμου ἐρανίζομεθα τὰ ἐφεξῆς περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ θεάτρου.

“Θεῖον πρῶτον κατεσκευάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας μέγα καὶ λαμπρόν. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουταίου, τὰ θεῖα τῶν Ῥωμαίων ὑπερέτησαν ὑστερον παρὰ πολὺ τὴν λαμπρότητα τῶν Ἀττικῶν. Τὸ θεῖον τῶν παλαιῶν ἦτο μεγάλη καὶ εὐρύχωρος οἰκοδομή, ἀσέπαστος μὲν καθ' ἑαυτήν, ἔχουσα οὖν περικεκλειμένης μεγαλοπρεπείας στοάς, καὶ περιδρόμους ἐσκεπασμένους διὰ τὸν καιρὸν τῆς βροχῆς ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸ καὶ στεῖχοι καλοὶ δένδρων πεφυτευμένοι, ὅπου ἐπεριπάτει ὁ λαὸς καὶ ἄλλοτε, καὶ ὅταν ἐπρόσμενε τῶν ἀγῶνων τὴν ὕψαν.

Τέσσαρα ἦσαν τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ θεάτρου. ἡ Ἰσκηνη, ἢ τὸ ἐξάγον σκηνώμα, τὸ ὅπου οἱ νεώτεροι ἰδιαιτέρον ὀνομάζουσι θεῖον. β. Ἡ Ὀρχήστρα, ἢ Ἡ Κοίση, δηλαδὴ τὸ ἔδαφος τοῦ θεάτρου. δ. τὸ Κοίλον τοῦ θεάτρου διὰ τοὺς θεατὰς. Καὶ ἡ μὲν σκηνὴ ἦτον ὁ τόπος τῆς διαγραφῆς καὶ παραστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὑποκριτῶν, ἐξήκοντα ἐξαπόδων τὸ πλάτος, δεκαπέντε δὲ τὸ μήκος. Εἶχε δὲ θύρας τρεῖς, καὶ ἀναίαν ἢ παραπέτασμα, ἀναγόμενον ἢ καταγόμενον, παρομοίως σχεδὸν μετὰ τὸ τωρινόν, πλην ὅτι ἐκεῖνο, καταγόμενον μὲν ἦν, ἀναγόμενον δὲ ἔκλειε. Μετὰ τὴν σκηνὴν ἦτο συνημμένον ἡμικυκλίον, τὸ μὲν μεσαίτατον ὀνομάζετο Λογέιον, ἢ Ὀυμέλη, ὅπου κυρίως ἐφαίνοντο οἱ ὑποκριταί· τὸ δὲ ἐπέκεινα, ἰδιαιτέρως Ὀρχήστρα, εἰς τὴν ὅπου ἴσταν παρίσταντο οἱ μῦθοι καὶ γλωσσοποιοὶ καὶ οἱ ὀρχησταί (*). Εἰς τὴν περιέβριαν τοῦ Κοίλου ἀνέβαινον ἐφεξῆς τὰ βῆθρα τοῦ Ἀμφιθεάτρου, ἡμικυκλικῶς καὶ ταῦτα σχηματίζόμενα. Δηριούντο δὲ τὰ βῆθρα εἰς τρεῖς τάξεις· καὶ τὴν μὲν κάτω ἐπιέχον οἱ εὐγενεῖς, τὴν δὲ μέσσην οἱ δημόται, τὴν δὲ τρίτην αἱ γυναῖκες. ὀνομάζοντο δὲ τὰ τρία ταῦτα χωρὶα ἰδιαιτέρως, τὸ μὲν πρῶτον Βουλευτικόν, τὸ δὲ δευτέρον Εφηβικόν, (†) τὸ δὲ ἀνώτερον

[*] Εἰς τὴν Ῥώμην ὑστερον ἐσυνείθισον νὰ ἔχωσι τὰς καθέδρας τῶν ἐπὶ τῆς Ὀρχήστρας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἡ Γερουσία, αἱ Ἐστιάδες, καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀξιόλογα.

[†] Φαίνεται ὅτι μέρος τοῦ χωρίου τούτου ἦτο προσδιωρισμένον διὰ τοὺς νέους, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο Εφηβικόν, καὶ οὐχὶ τὸ ὄνομα. Ἰδιαιτέρος τόπος προσδιωρίζετο ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς ξένους.

Κερκίς. Επάνω δὲ τούτων τῶν βαθμῶν επέκειτο μεγαλοπρεπὲς περιστύλιον εἰς τοῦ ὀποῖον τὰς στήλας ἐστάκειντο ἀνδριάντες μεγέθους ἡρώϊκον. Διήμουν δὲ τὴν σκηνὴν οἱ παλαιοὶ εἰς διάφορα μέρη... Τποκάτωθεν δὲ τοῦ ἐδάφους ἦτο τὸ Βροντεῖον οπου ἔκειντο σκευὴ γυμνάτα πάσης ἕλης ἀναγκαῖα πρὸς παράστασιν τῶν βροντῶν.

Τὰ καλούμενα Ὡδεῖα, ἅτινα ἐχρησίμευον διὰ τὰς ἐπιδείξεις τῶν μουσικῶν, ποιητῶν καὶ τεχνιτῶν, κατεσκευάζοντο ὡς καὶ τὰ Θέατρα. Τὸ περιφημότερον αὐτῶν ἦτο τὸ τοῦ Περικλέους εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. γ΄.

—0—

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ.

Ἡ κεφαλὴ συνέχεται μὲ τὸ σῶμα διὰ τοῦ τραχήλου. Τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς κοιλίας μέρος καλεῖται Θώραξ ἢ Στήθος. Εἰς ὅλα τὰ ζῷα ἅτινα ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας τῶν ἢ τοὺς ἐμπροσθινούς τῶν πόδας, διὰ τὰ πιάσασί τι, ὡς οἱ πίδαχοι, ἢ διὰ τὰ πετάξωσιν, ὡς αἱ νυκτερίδες, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ Θώρακος ἔχει ὀστοῦν τι καλούμενον κλειδόστορνον, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐλλείπει εἰς τὰ ἄλλα τετράποδα.

Τὰ πλείοτερα τῶν Μαστοφόρων ζῶων βαδίζουσιν ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων διαιροῦνται εἰς δακτύλους. Τινὰ ὅμως τῶν ζῶων, ὡς οἱ ἵπποι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα κτλ. ἔχουσιν εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἕτερον εἶδος δακτύλων ἦτοι τὴν καλουμένην ὀπλήνην ἢ κηλήν. Ἐνίοτε δὲ οἱ δάκτυλοι συνέχονται διὰ τινος μεμβράνης, καθὼς εἰς πολλὰ τῶν ἐνοικοῦντων ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶων. (†) Οἱ δάκτυλοι τινῶν ζῶων ἔχουσι πλατεῖς καὶ ὀμαλοὺς ὀνυχας, τῶν ἄλλων ὅμως οἱ ὀνυχες εἶναι ὀξεῖς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πλείοτερα τῶν ζῶων δύνανται, ὡς ὁ ἄνθρωπος, νὰ λάβωσι τὰ ἀντικείμενα ἀρπάζοντες αὐτὰ διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τοῦτο οἱ ὀνυχες εἶναι διακεχωρισμένοι, ἐλεύθεροι, εὐκαμποι, καὶ ἀρκετὰ μακροί. Ὁ ἄν.

(†) Περὶ τῶν ποδῶν τῆς Νυκτερίδ. ὄρ. ἀκολουθ. Ἀρ. Νυκτερίδ.

ἄνθρωπος ἔχει τοιοῦτους ὀνυχας εἰς τὰς χεῖρας μόνον, ἀλλὰ πολλὰ τῶν ζῶων ἔχουσιν αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἐμπροσθεν καὶ τοὺς ὀπισθεν πόδας.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν τῶν Τετραπόδων κατασκευὴν — τὸ Θερμὸν καὶ ἐρυθρὸν ὑγρὸν ὑπερκαλεῖται αἷμα, ῥέει εἰς τὸ σῶμα ἐκ τῆς καρδίας διὰ τινῶν ἀγγείων καλουμένων ἀρτηριῶν, καὶ ἐπιστρέφει δι' ἄλλων καλουμένων φλεβῶν. Κατὰ τὴν κυκλοφορίαν δὲ ταύτην, πολλὰ διάφορα ὑγρὰ διαχωρίζονται τοῦ αἵματος, καὶ διὰ τινῶν μικρῶν ἀγγείων φέρονται εἰς ἴδια δοχεῖα, καὶ χρησιμεύουσι διὰ διαφόρους σκοποὺς εἰς τὸ ὅλικόν σύστημα.

Ὁ πνεύμων τῶν Μαστοφόρων ζῶων συνίσταται ἐκ δύο λοβῶν, κεῖται ἐντὸς τοῦ Θώρακος, καὶ δι' αὐτοῦ γίνεται ἡ λεγομένη ἀναπνοή. Καὶ διὰ μὲν τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ εἰσέρχεται ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διαχωρίζεται ὁ (ἀναγκαῖος διὰ τὴν ζωὴν) ζεῖδωρος ἀήρ καὶ ἡ θερμότης, διὰ δὲ τῆς συστολῆς αὐτοῦ ἐξέρχεται ὁ παυσίζωος λεγόμενος ἀήρ.

Ὁ καλούμενος Στόμαχος χρησιμεύει διὰ τὰ χωνεύει τὰ φαγητά. Παρεκτός δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ διάφορα ἄλλα ἀγγεῖα καὶ ὄργανα εἰς τὸ σῶμα, περὶ ὧν σκοπὸν ἔχομεν νὰ διαλάβωμεν εἰς τὰ περὶ Ἀνατομίας Ἄρθρα μας.

Τὰ σώματα τῶν Μαστοφόρων ζῶων κρατοῦνται ὑπὸ τινος σχήματος ὁστέων, καλουμένων Σκελετόν. Εἰς τὰ ὅστᾶ ταῦτα εἶναι προσκεκολλημένοι οἱ μῦες ἦτοι συνάρθρισμα ἰνῶν αἰτίνες εἶναι συνηνωμένοι διὰ μεμβράνης, καὶ λήγουσιν εἰς εἶδος τι χορδῶν, καλουμένων Τένοντες. Οἱ μῦες διερεθιζόμενοι προξενούσι κινήσιν εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνουσιν ὅλα τὰ ζῷα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταφέρωνται ἐκ τοῦ ἐνὸς τόπου εἰς τὸν ἕτερον, καὶ νὰ πράττωσι τὰς διαφόρους κινήσεις αἰτίνες ἀπαιτοῦνται εἰς τὰς χρεῖας αὐτῶν.

Ο μετὰ δεκαπενταστῆ ἀπουσίαν ἐσχάτως ἐπανελθὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του ἀξιότιμος ἰατρός Κ. Νικόλαος Ναρῖκος ὑπέσχεθη νὰ μᾶς διεξῆνῃ ἐπιτοτὴ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων διατριβᾶς, παρακαλῶν ταυτοχρόνως τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον νὰ παραδεχθῆ εὐμενῶς τοὺς κόπους του. Ἐπαινοῦντες τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὸν φιλελληνισμόν του νέου τούτου, δὲν λείπομεν νὰ τὸν συστήσωμεν ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν πόλιν μας ὑμοθησῆς του. Καταχωροῦμεν δὲ εὐχαρίστως ἤδη τὸ περὶ τῆς Αἰγύπτου, ἐν εἰδεί εισαγωγῆς, ἀρθρον του.

Εὐαρεστεῖται βέβαια μεγάλως ὁ Φιλολόγος ν' ἀνακαλῆ συνεχῶς εἰς τὸν βίον τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους λαοὺς, οἵτινες ὑπῆρξαν Μεγάλοι, εἴτε διὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν κατακτήσεις, εἴτε διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῶν πνεῦμα καὶ τὰς προόδους των εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ τὴν Φιλολογίαν. Καὶ ἂν οἱ παμφάγοι αἰῶνες μᾶς διετήρησαν μικρὰ τῶν κατορθωμάτων των λείψανα κατηδύνηται νὰ ἀνερευνᾷ τὰ σιωπηλὰ μνημεῖα ἅτινα διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλειότητά των ὑπέξέφυγον τὴν καταδρομὴν τῶν αἰῶνων.

Ἡ στενὴ καὶ εὐκαρπος ἐκείνη πεδιάς τὴν ὁποίαν διαδοχικῶς καταβρέχει ἐπερχόμενος ὁ Νεῖλος, ὑπῆρξεν ἢ μήτηρ καὶ ἢ τροφὸς τῶν ἐπιστημῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἢ Ἑλλάς ἐβύζαξε τὸ πρῶτον γάλα, δι' οὗ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς νυξήθη ἔπειτα, ὥστε καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη νὰ διατριβονεικῆ μ' ὁποιοῦνδήποτε ἔθνος τὸ ὁποῖον φαίνεται μέγα εἰς τὸν κόσμον.

ὑπὸ τὸν Σέσωστριν τὰ Αἰγυπτιακὰ ὄπλα εἰς τοσαύτην μεγάλῃν λαμπρότητα ἐφθᾶσαν, ὥστε οὐδ' ὁ Γάγγης καὶ ὁ Δανούβιος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ στήσωσι τὴν ὀρμὴν του. Αἱ Θῆβαι (καὶ ἔπειτα Μέμφις) ἔλαβον τὸν φόρον τῆς γῆς, καὶ οἱ ναοὶ αὐτῆς ἐκοσμήθησαν μὲ τὰ λαμπρότερα τῆς οἰκουμένης κειμήλια. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκθαμβοῦται τὴν σήμερον ὁ περιηγητῆς διερχόμενος τὴν ὠραίαν ταύτην πεδιάδα. τὰ εῤεῖπια τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πόλεων εἶναι τοσοῦτον μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ἐμπνέουσι μέ-

ρι τοῦδε ἀκόμη βαθυτάτον σέβας, καὶ τὰ διάφορα κολοσσαϊκὰ αὐτῆς οἰκοδομήματα ἐκπλήττουσι τὴν φαντασίαν! Τριάκοντα ἔξ σχεδὸν αἰῶνες διήλθον πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι ἐσεβάσθη τὴν μεγαλοπρέπειάν των. Ἀκόμη καὶ τώρα φαίνονται οἱ ναοὶ τῆς Τεντυρίδος, τῆς Λατοπόλεως, τῆς Ἐρμουθίδος, τῆς Ἀπολλωνοπόλεως καὶ ἄλλων, καὶ ἂν ὁ ἀρχαιολόγος δυνηθῆ ν' ἀνερευνήσῃ ἀκριβῶς τὴν γλυπτικὴν αὐτῶν, καὶ νὰ ἐνόησῃ καλῶς τὰ ἱερογλυφικά των, πόσα πλοῦτή δὲν θέλουσι προστεθῆν εἰς τὴν ἱστορίαν! — Οἱ ἀγῶνες ἤδη τοῦ Γιούγκ καὶ Σχαν πολλῶν μᾶς ἐνέπλησαν μεγάλων ἐλπίδων, καὶ ἡ ἀρχαιολογία ἤρχισεν ὡς ἐκ τούτου νὰ πλουταίνῃ τὰ μέγιστα.

Πηγᾶς νέων ἰδεῶν μᾶς προσφέρουσι τὰ ὑπόγεια τῆς, πλήρη ἀπὸ γλυπτὰ καὶ ζωγραφίας, ἅτινα συχνάκις παριστάνουσι τὰ παλαιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰς πολεμικὰς τῶν τέχνας, τὴν οἰκιακὴν των ζωὴν καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν τὴν κατάστασιν. Αἱ πυραμίδες τῆς Σαχάρας, ὄγκοι ἐκπληκτικοὶ καὶ μονοειδεῖς εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον διὰ τὴν μεγαλειότητά των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν συνέλαβον τολμηρὰν τῆς κατασκευῆς των ἰδέαν, ἀποδεικνύουσι ποῖα ὑπῆρξεν ἡ Αἰγυπτος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς λαμπρότητός της. Ἡ μεγαλητέρα μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ὁ τάφος δηλαδὴ τοῦ Χέπος, καὶ τὸ πλησίον τῆς τοῦ Κεφρῆνος διασωζόμενον ἀκόμη κολοσσαϊκὸν ἄγαλμα, ἐξήρκουν μόνον νὰ σύρωσι τὸ σέβας καὶ τὴν ἐκπληξίν των μεταγενεστέρων, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην χώραν.

Ἐπεσεν ἡ Αἰγυπτος ἀπὸ τοὺς ποιμενικοὺς της βασιλεῖς εἰς τοὺς Αἰθίοπας, καὶ ἀπὸ τούτους εἰς τοὺς Πέρσας. — Οἱ ἐκ τούτου πόλεμοι συνέτειναν ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν φθορὰν της, καὶ ἤρχισεν νὰ χάνῃ μέγα μέρος τῆς λαμπρότητός της. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας κατακτῆσας αὐτὴν, ἠθέλησε νὰ τὴν ἀναγάγῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον της βαθμόν. Ὡς μητρόπολιν τῆς ὅλης Αἰγύπτου κτίζει ἑτέραν πόλιν εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ τὴν καλεῖ ἀφ'

ἑαυτοῦ Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ ἴδιος καθοδηγεῖ τὸν ἀρχιτέκτονα Δημοκράτην καὶ ἰχνογράφει τὴν ὠραίαν ταύτην πόλιν, ἥτις ἐμελλεν ἀκολούθως νὰ γείνη τοσοῦτον περιβόητος ὑπὸ τοὺς διαδόχους του τοῦ Λαγίδας, καὶ νὰ καταστήσῃ εἰς τοσαύτην αὐξήσειν καὶ πληθὺς ἀνθρώπων. Ταχὺς ὑπῆρξε καὶ εἰς τοὺς στοχασμούς του, ὡς καὶ εἰς τὰς κατακτήσεις του ὁ Μέγας Μακεδῶν! Ἡ τοπογραφικὴ θέσις τῆς πόλεως του τῆς ἔδωκεν ἀμέσως τὰ πρωτεύια εἰς ἕλας τὰς ἄλλας. Οἱ εὐρύχωροι λιμένες της, καὶ αἱ διώρυγές της, κατεσκευασμένοι μὲ ἀπίστευτον ἀσφάλειαν, ἤνωσαν τὰς ἀντιθέτους θαλάσσας, καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς Περσίας, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἀφρικανῶν παραλίων συνεκεντρώθη εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην πόλιν. Ἡτολομαῖος ὁ Φιλάδελφος ἀνεγείρει εἰς αὐτὴν, διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τὸν περίφημον Κνήδιον, ὅστις ὠνομάσθη ἔπειτα ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξάνδρειας (*), καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν Δημητρίου τοῦ Φα.

(*) Ὁ περιβόητος οὗτος πύργος λογίζεται παρά τινων ὡς ἐν τῶν ἐπὶ θαυμάτων τοῦ κόσμου, καὶ ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ, εἰς τινα ἤσαν, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, καλουμένην Φάρον, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. Εἶχε δὲ σχῆμα τετράγωνον, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἦτον ἕως πεντακοσίων ποδῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ὑπῆρξε φανὸς διὰ τὴν φέγγη τὴν νύκτα εἰς τοὺς ὅσοι ἔπλειον εἰς ἕκείνα τὰ παράθαλάσσια, ἅτινα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ σκοπέλους καὶ βράχους, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ ἰδῇ εὐστασίαν ἢ πῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωζομένων. Ὁ Λουκιανὸς ὁμοίως ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωστράτος διὰ τὴν ἐξῆς μόνος αὐτὸς εἰς τὸ μετὰ ταῦτα τὴν δόξαν, ἐχάραξε τὸ μὲν ἰδικόν του ὄνομα εἰς μάρμαρον, τὸ δὲ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἄσβεστον, μὲ τὴν ὅποιαν ἦτο ἀλειμμένον τὸ μάρμαρον. Ἀφοῦ δὲ μετὰ καιρὸν ἔπεσεν ἡ ἄσβεστος, ἐφάνη μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς. Ἡ κατασκευὴ δὲ τοῦ πύργου τούτου ἔγινε τὸ 290 πρὸ Χρ. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦ πᾶς πύργος κατασκευαζόμενος μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἐπωνομάσθη Φάρος,

ληρέως, ἀρχίζει, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων, νὰ μορφώσῃ λαμπρὰν καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην. — Οἱ Λαγίδαι φίλοι ἐπίσης τῶν μαθήσεων καὶ τῆς δόξης ἀνύψωσαν τὴν Αἴγυπτον εἰς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔχαιρεν ἡ Ἑλλάς ὡς πρὸς τὰς γνώσεις καὶ τὰς ἐπιστήμας της. Πανταχόθεν συνέρρουσαν Φιλολόγοι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Βρυχίου, ἐφαίνετο τὸ Μουσεῖον, μεγαλοπρεπὲς κτίριον ἐνθα συνήγοντο ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι, οἵτινες ὄχι μόνον τὴν κοιτίαν των εἶχον εἰς αὐτὸ, ἀλλ' ἐτρέφοντο καὶ διὰ δημοσίου δαπάνης. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐξουσία εἰσήγαγε τότε εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ Αἴγυπτον νέα ἤθη καὶ ἔθιμα, καὶ ἐπέκτεινε τοσοῦτον τὴν ἐπίρροον αὐτῆς, ὥστε καὶ μέχρι τῆς Σινώπης, πόλεως τοῦ Πόντου, ἐφέρετο τὸ κολοσσαῖκόν ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ Σεράπιδος, καὶ πανταχοῦ ἀνεγείροντο μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ δι' αὐτόν.

Οἱ Ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων κρατοῦντες ἀκριβῶς τὰ ἀρχεῖα, ἄφησαν ἕως εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τὰς πράξεις τῶν βασιλείων των, καὶ τὰ ἐπισημότερα συμβεβηκότα. Ἐπὶ τῶν κοινῶν ναῶν καὶ τῶν ὑψημεγεθῶν μονολίθων, οἵτινες ἦσαν ἀνηγερομένοι ὡς Πυραμίδες εἰς τὰς ἀγοράς, ἔγλυφον ὅλα ὅσα ἤθελον νὰ διαμείνωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους. Τοιαῦτα συμβολικὰ σχήματα διάφορα ὡς πρὸς τὰς ἕλας περὶ τῶν ὁποίων διεπραγματεύοντο, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀνακαλύψεις των μᾶς δίδουσι νὰ ἐννοήσωμεν τὰ διάφορα εἶδη τῆς γραφῆς τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦργοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ ἀποκτῆσωσι νείας ἰδέας, καὶ νὰ ἐπεκτείνωσι τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις των, εἶναι ἱκανὸν τεκμήριον τῆς προόδου των. Πόσον μέγα σέβας τῶντι χρεωστοῦμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν ταύτην γῆν, ὅταν ἐνθυμώμεθα

τὸ ὅποιον καὶ διασώζεται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους. Τοιοῦτοι φάροι ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι πύργοι τῆς Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρώμης κτλ.

δτι εἰς αὐτὴν ἤλθον νὰ τελειοποιηθῶσιν ὁ Ὅμηρος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Λυκούργος, ὁ Μελάμπους, ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Πλάτων ! !

Νέαι μεταβολαὶ καὶ νέαι συμφοραὶ συνέβαινον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὸν ἄραϊον τοῦτον τόπον, καὶ ὀλίγον ἐφρόντισαν δι' αὐτόν. Ἀποβλέποντες οὗτοι νὰ κοσμῶσι μόνον τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα, τὴν Ῥώμην, ἐγύμνωσαν τὴν Αἴγυπτον ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ της. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔπαθε καὶ ὅταν ἀνῆκεν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ὀβελίσκοι, τὰ ἀγάλματά της καὶ ἐν γένει ὅσα εἶχεν ἀφήσειν ἡ πλεονεκτικὴ χεὶρ τῶν Ῥωμαίων, μετεφέροντο νὰ κοσμήσωσι τὴν πόλιν τῶν Κωνσταντινῶν, καὶ τὰ πλοῦτη της ἐστάθησαν πάντοτε ὁ σκοπὸς τῶν κατακτητῶν της. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἐκράτει ἀκόμη κατὰ μέρος τὴν ὑπεροχὴν της, διότι ἔμενεν εἰς αὐτὴν λαμπρὸν λείψανον ἡ Βιβλιοθήκη της, τὰ τεύχη τῆς ὁποίας ἤριθμοῦντο (διὰ τῆς προσθηκῆς καὶ τῶν βιβλίων τῆς Περγάμου) ὑπὲρ τὰς 700,000. Τὸ πᾶν μ' ὄλον τοῦτο ἐμελλε νὰ χαθῆ, καὶ τὰ μνημεῖα ἐκεῖνα τῆς μεγαλειότητός της, τὰ ὁποῖα ἀπέφυγαν τοὺς πλεονεκτικοὺς κατακτητὰς, ἔμελλον νὰ γίνωσι θυσία τῶν φλογῶν. Ἦλθεν ὁ Ἄμρως, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ὁμάρ Καλίφη, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ὁποῖον κατεῖχε Ξησαυρὸν, διέταξεν ὥστε ἡ πλουσία ἐκείνη βιβλιοθήκη νὰ ριφθῆ εἰς τὸ πῦρ. Δὲν ἐκλαυσαν, ὄχι ! οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἡ γῆ ἔτρεφε τότε, ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι ἔμειναν ὄρφανοί. Αἱ αὐτοκρατορίαι τότε ἦσαν εἰς τὴν πτώσιν των, καὶ οἱ λαοὶ βυθισμένοι εἰς βαθυτάτην ἀγνοίαν. — Ἐκτοτε ἡ Αἴγυπτος ἔπεσεν εἰς τὸν ὀλεθρὸν της, αἱ πόλεις της ἠρημόνοντο, οἱ ναοὶ της ἠφανίσθησαν καὶ οἱ ἄμμοι κατεκάλυψαν τὰ ἥρια της.

Τοὺς Καλίφας διεδέχθησαν οἱ Σουλτάνοι Ὁσμανλῆδες, οἵτινες καὶ μέχρι ταῦδε ἐξακολουθοῦσι νὰ διοικῶσιν εἰς αὐτὴν μετὰ τὸν Σελῆμ Α', ἂν θελήσωμεν νὰ ἐξαιρέσωμεν τὴν ἐφήμερον ἐνασχόλησιν τῶν Γάλλων. Σαλαδῖνος ὁ Καλίφης εἶχεν εἰσάξειν εἰς τὴν Αἴγυπτον νέ-

ον στρατεύμα, τοὺς Μαμαλοῦκος, ἀνδρεῖους καὶ τολμηροὺς ἱππεῖς, οἵτινες κατήγοντο ἐκ τῶν Κιρκασίων, καὶ ἐπέφερον τὴν ἐξ ὀλοκλήρου φθορὰν εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Οἱ Σουλτάνοι ἐστάθη ἀδύνατον νὰ περιορίσωσι τὴν ἰσχύιν των, καὶ οἱ κατὰ καιροὺς στελλόμενοι διοικηταὶ ἔπρεπε πάντοτε νὰ συναινῶσι μετ' αὐτῶν. Ἐβαλον δ' οὗτοι αὐτοθελήτως φόρους εἰς τὰ χωρία, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ πληρώνωσι χωρὶς νὰ προστρέχωσιν εἰς τοὺς σατράπας τοῦ Σουλτάνου. Διότι οὗτοι ὄχι μόνον δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς τιμωρήσωσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐφοβοῦντο μάλιστα, διότι συχνάκις ἐδιώκοντο ἢ καὶ ἐφονεύοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τούτων δ' εὐκόλον εἶναι νὰ στοχασθῆ τις εἰς πόσῃ ἀθλιότητι κατέφερον τὸν τόπον. Αἱ γαῖαι τῆς ἄλλοτε τόσοσιν περιφήμου καὶ λαμπρᾶς Αἰγύπτου ἔμειναν ἀκαλλίεργητοι, αἱ διώρυγές της ἐκλείσθησαν, τὰ χωρία της ἠρημώθησαν, καὶ ὁ λαὸς ἐδόθη εἰς τὴν ληστείαν. Τὰ προϊόντα της δὲν ἐξήρουν εἰς τὰς χρείας της, καὶ ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἐμπόριον, διὰ τοῦ ὁποίου νέαι πηγαὶ ἀθλιότητος ἐπεσωρεύθησαν...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

—0—

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Μ. ΒΡΙΤΑΝΝΙΑΣ.

Ο βασιλεὺς — Τὰ προνόμιά του — Τὰ εἰσοδήματά του — Τὰ παράσημά του — Ἡ σύστασις τοῦ Συλλαλητηρίου — Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Λόρδοι — Οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι — Οἱ Ομοτίμοι — Ἡ βουλὴ τῶν Κοινῶν — Τρόπος τῶν ἐκλογῶν — Τύποι τοῦ Συλλαλητηρίου — Ατομικὸν συμβούλιον τοῦ Βασιλέως — Τὸ Βουλευτήριον — Οἱ μεγάλοι ὄπουργοι τοῦ Στέμματος — Οἱ εὐγενεῖς — Ἡ ὑψηλὴ αὐλὴ τοῦ Συλλαλητηρίου — Ἡ αὐλὴ τῆς Καγκελλαρίας — Ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας — Ο δικαστικὸς διοργανισμὸς κτλ.

Ἡ Βριταννικὴ Κυβέρνησις σύγκειται

α.' Ἐκ τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις.

β.' Ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, συγκειμένης ἐκ τῶν Ὁμοτίμων καὶ τῶν Ἐπισκόπων.

γ. Ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ τὸν ἀντιπροσωπεύωσιν, ὡς ὑποτίθεται τουλάχιστον. Ἐκ τῶν τριῶν δὲ τούτων ὁμοῦ συνίσταται τὸ λεγόμενον Συλλαλητήριον τῆς Μ. Βριταννίας.

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ νόμου, ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ὁ χορηγῆτής τῶν τιμῶν, καὶ ὁ μεσίτης τῶν μεταξὺ τῶν ξένων δυνάμεων διακοινώσεων. — Τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας εἶναι κληρονομικὸν κατὰ διαδοχὴν, μεταβαίνον εἰς ἑλλειψιν τῶν ἀρρένων, καὶ εἰς τὰ θήλεα. Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ ἐνθρονισμοῦ τοῦ ὀ βασιλεὺς ὀρκίζεται τὰ ἐφεξῆς. “ νὰ κυβερνᾷ κατὰ τὸ Σύνταγμα, ἤτοι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ βασιλείου — νὰ ὑπερασπίζεται τὸν νόμον καὶ τὴν δικαιοσύνην διὰ τῆς δικαιοκρίσιος του — νὰ διαφυλάττῃ ὀλαὶς δυνάμει τοὺς Θεῖους νόμους, τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσομένην θρησκείαν τῶν διαμαρτυρομένων.”

Ὁ Βασιλεὺς θεωρεῖται παρὰ τοῦ νόμου ὡς ἀνίκανος τοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακὸν, διὸ καὶ ἡ εὐθύνη οἰουδήποτε πράγματος ἐπίκειται ἐκ συμφώνου εἰς τοὺς ὑπουργοὺς του. Ἐχει ὁμοῦ αὐτὸς τὸ προνόμιον τοῦ νὰ προσκαλῇ τὸ Συλλαλητήριον, καὶ δύναται, χρείας τυχοῦσης, νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ ἢ καὶ νὰ τὸ διαλύσῃ, κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ ἄνευ τῆς συγκατανεύσεως αὐτοῦ οὐδεὶς νόμος ἐπικυροῦται. Διαρρίζει δὲ προσέτι ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἰδιαιτέρον του συμβούλιον καὶ τοὺς μεγάλους ὑπουργοὺς τοῦ βασιλείου, καὶ δύναται μάλιστα νὰ συγχωρῇ καὶ τοὺς ἐνόχους. Ὡς ἐκ τῶν προνομίων δὲ τούτων ἡ δύναμις τοῦ βασιλέως ἤθελεν ὑπερβῆν βέβαια τὰ ὄρια τῆς συγκράτου Μοναρχίας· ἀλλ' ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἄνευ τῆς διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ συγκατανεύσεως, δὲν δύναται νὰ λάβῃ οὐδὲν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του, διὰ τοῦτο ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἶναι πολλὰ περιωρισμένη. Δίδει μὲν τὰ ἀξιώματα καὶ τὰς τιμὰς, ὡς προσί-

ρηται, ἀλλ' ἄνευ τοῦ Συλλαλητηρίου δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ οὐδένα μισθὸν εἰς αὐτοὺς. Δύναται νὰ διακηρύξῃ πόλεμον, ἀλλ' ἄνευ τοῦ Συλλαλητηρίου στερεῖται τῶν μέσων τοῦ νὰ τὸν ἐξακολουθήσῃ. Ἐχει τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ συγκαλῇ τὸ Συλλαλητήριον, ἀλλ' ὁ νόμος τὸν διατάσσει νὰ τὸ συγκαλῇ τουλάχιστον κατὰ τριετίαν, καὶ ἐξ ἀνάγκης εἶναι βεβαιωμένος νὰ τὸ καλῇ κατ' ἔτος. Ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν τοπικὴν θρησκείαν, μήτε νὰ βιάσῃ τινὰ νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὰς θρησκευτικὰς του δοξασίας, μήτε νὰ παραδεχθῇ ὁ ἴδιος τὴν καθολικὴν θρησκείαν, ἥτις ἀποδοκιμάζεται ὀλικῶς παρὰ τοῦ νόμου. Εἶναι μὲν ὁ πρῶτος ἀρχὼν καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς χώρας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ οὐδεμίαν τῶν δημοσίων διατάξεων, μήτε νὰ διορίσῃ νέον τι ὑπόρρημα ἀντικείμενον εἰς τὸ σύνταγμα ἢ βλαβερὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ προνόμιον νὰ χαράττῃ νομίσματα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Δύναται νὰ συγχωρῇ τοὺς ἐνόχους, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε· καὶ εἰς περίστασιν προδοσίας εἶναι ἀναγκασμένος μάλιστα νὰ δώσῃ τὴν ὑπογραφὴν του. Καὶ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐπίσης ἀπόλυτος, ἀφότου μάλιστα διεκηρύχθῃ κατὰ τὸ 1680 ὅτι τὰ στρατεύματα ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Συλλαλητηρίου νὰ μὴ διαμένωσιν ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ νὰ διαλύωνται. Ἄν δὲ ὁ βασιλεὺς εὐρεθῇ ἔνοχος καταχρήσεως ἢ πράξεως ἐναντίας εἰς τὸ δημόσιον καλὸν, οὗτος μὲν δὲν παρρησιάζεται ἐνώπιον τῶν κριτῶν, ἀλλὰ τὸ Συλλαλητήριον δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ τοὺς ὅσοι ἦσαν ὄργανα ἢ σύμβουλοι τῆς πράξεως ταύτης, καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ. Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ἡ δύναμις τοῦ βασιλέως εἶναι περιωρισμένη κατ' ὄλα, καὶ ἅπασαι ἐν γένει αἱ πράξεις τοῦ βασιλείου διευθύνονται παρὰ τοῦ Συλλαλητηρίου.

Ὁ βασιλεὺς ἔχει μερικὸν τι εἰσόδημα καλούμενον Civil list τὸ ὁποῖον λαμβάνει παρὰ τοῦ Συλλαλητηρίου,

καὶ ἐξ αὐτοῦ πληρόνται οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ οἴκου του, οἱ μεγάλοι ὑπουργοὶ τοῦ κράτους, οἱ κριταὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀξιωματικοί. Εἰς τὰ παράσημα τοῦ βασιλέως εἶναι αἱ Γαλλικαὶ αὐταὶ λέξεις *Dieu et mon droit* (ὁ Θεὸς καὶ τὸ δίκαιόν μου). Ὁ Λέων καὶ ὁ μονόκερως, οἱ κρατοῦντες τὸ στέμμα του εἰσῆχθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Β'. ὅστις ἔλαβεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ στέμματος τῆς μητρὸς του Ὁ κρῖνος εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'. ὅτε διίσχυρίσθη διὰ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας. Ἡ λύρα ἔλαβε τὴν ἀρχὴν της ἐκ τῆς Ἱρλανδίας, καὶ ὁ δίψακος ἐκ τῆς Σκωτίας. Τὸ λευκοῦν ῥόδον εἰσῆχθη ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἰόρκ, καὶ τὸ ἐρυθροῦν ἐκ τοῦ οἴκου Λαγκαστέρ. Εἰς τὴν ταινίαν τῆς Ζαφρέτιρας εἶναι ἐπιγεγραμμένοι αἱ Γαλλικαὶ αὐταὶ λέξεις *Honni soit qui mal y pense*.

Ἡ σύστασις τοῦ Συλλαλητηρίου ἀνάγεται ἕως τὰ 1215. Εἰς τὸν δοθέντα μέγαν χάρτην παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ὑπόσχεται ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ συγκαλέσῃ ἅπαντας τοὺς ἀρχιεπισκόπους, ἐπισκόπους, λόρδους, καὶ μεγάλους βαρῶνους ἐξ ὀνόματος καὶ τοὺς μεγάλους κτηματίτας ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἵνα διατάξωσι τοὺς φόρους καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ βασιλείου. Οἱ ἰππῶται, καὶ οἱ κοινοὶ πολῖται φαίνεται ὅτι εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Συλλαλητήριον τὸ 49 τοῦ Ἑρρίκου Γ'. ἦτοι τὸ 1266.

Τὸ Συλλαλητήριον συγκαλεῖται διὰ βασιλικῆς ἐγγράφου διατάγματος. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι συνεδριάζουσιν ὁμοῦ εἰς τὴν ἄνω λεγομένην Βουλὴν, οἱ δὲ Κοινοὶ συνεδριάζουσιν καὶ δίδουσι τὴν φηφόν των εἰς τὴν κάτω λεγομένην Βουλὴν. Κατ' ἀρχὰς οἱ Λόρδοι καὶ οἱ Κοινοὶ συνεδρίαζον ὁμοῦ, ἀλλὰ διεχωρίσθησαν, (πρὸ πολλῶν ἐτῶν).

Ἐκκλησιαστικοὶ Λόρδοι εἶναι δύο ἀρχιεπίσκοποι (*), εἰκοσιτέσσαρες ἐπίσκοποι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γάλλης, καὶ τέσσαρες ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Ἱρλανδίας.

(*) Ἦτοι ὁ τῆς Κανταβρίας καὶ ὁ τοῦ Τύρκ.

Οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι εἶναι (παρεκτὸς τῶν τριῶν ἐκ τοῦ βασιλικῆς αἵματος) οἱ Δούκες, οἱ Μαρκῆσιοι, οἱ Κόμητες, οἱ Ὑποκόμητες καὶ οἱ Βαρῶνοι (†) (οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι πατροπαράδοτον κατὰ πρωτοτοκίαν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεδριάξαι), καὶ ὅσοι λαμβάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦτο κατ' ἐκλογὴν, ἦτοι δέκα ἐξ Ὀμοτίμων ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς ευγενεῖς τῆς Σκωτίας, καὶ οἰκισιοκτῶ Ὀμοτίμοι ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς ευγενεῖς τῆς Ἱρλανδίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Βουλῶν τῶν Ὀμοτίμων τὴν σήμερον εἶναι περίπου 450. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δέ, καὶ οἱ κριταὶ τῆς Ἀγγλίας συγκαθίστηνται εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ὀμοτίμων δυνάμει βασιλικῆς διαταγῆς. Καὶ οἱ Καγκελλάριοι δὲ συνεδριάζουσιν ὁμοίως εἰς τὸ ὅποιον ἔχουσιν ὡς ἐκ τοῦ ὑπουργημάτος των δικαίωμα. Καὶ ὁ συνήγορος δὲ τοῦ βασιλέως, ὁ γενικὸς ἀρχινομικὸς, καὶ εἰς σύμβουλος, ἀρκετὰ εἰδήμων τῶν νόμων, συγκαθίστηνται κατὰ περιστάσεις διὰ νὰ δίδωσι τὴν γνώμην των, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ διδῆ τὴν φηφόν του, παρεκτὸς τῶν Ὀμοτίμων. Ἔχουσι δὲ οἱ Ὀμοτίμοι καὶ διάφορα προνόμια, εἶναι οἱ κληρονομικοὶ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρίνονται ἀπόκριτῆριον συνιστάμενον πάλιν ἀπὸ Ὀμοτίμων.

Ἐπεται Συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

* Ἄν καὶ ὄλαι ἐν γένει κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ ἐπιστῆμαι ἔκαμαν γιγαντιαίας προόδους εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Φυσικὴ ὅμως δυνάμεθα πρὸ πάντων νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς τελειότητός της. Εἰς ἐν μόνον αὐτῆς ἀντικείμενον, τὸ περὶ Ὀπτικῆς, ἀνρίψωμεν τὰ βλέμματά μας θέλωμεν μείνει τῶνόντι εἰς ἐκπλήξιν, παρατηροῦντες ὅτι ἐπ' ἀληθείας θαύματα γεννῶνται ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὰς ἡ-

(†) Καὶ Δούκες μὲν εἶναι 21, Μαρκῆσιοι δὲ 20, Κόμητες 113, Ὑποκόμητες 20, Βαρῶνοι 208.

μέρας μας. Ἡ ἐσχάτως ἐφευρεθεῖσα Φωτογραφία, ἢ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς κληθεῖσα Δαγουεροτυπία, φέρει τῶντι εἰς ἀπορίαν ἕκαστον, καὶ σύρει δικαίως τὸν θαυμασμόν ὅλου τοῦ κόσμου.— Περὶ τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐφευρέσεως ὀλίγα τινὰ θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα.

Φωτογραφία λέγεται ἡ μέθοδος τοῦ νὰ ζωγραφίζονται τὰ ἀντικείμενα μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, χωρὶς ὅλως διόλου τῆς ἀνάγκης τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο καθ' ἑαυτὸ μὲν φαίνεται παράδοξον, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν φυσικῶν, ἀφότου μάλιστα εὐρέθη ὁ σκοτεινὸς λεγόμενος θάλαμος (*), ἠγωνίζοντο νὰ εὕρωσι μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐντυπώνωνται ἐπὶ τινὸς πλακῶς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἔμενον μάταιαι, ἕως οὗ κατὰ τὸ 1839 ὁ Κ. Δαγουέρος ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη διὰ τοῦ νεωστὶ ἐφευρεθέντος ἰωδίου (†) οὐτινος ἡ χημικὴ κατάστασις καὶ τὸ χρῶμα τοσοῦτον μεταβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὥστε ὅσον μέρος αὐτοῦ προσβάλλεται ἰσχυρῶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, λαμβάνει ἀμέσως τὸ σχῆμα καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν. Ὁ δὲ τρόπος τῆς κατασκευῆς κλύτης εἶναι ἀπλοῦστατος.

(*) Ὁ θάλαμος οὗτος εἶναι κιβώτιόν τι ἐπίμηκες, καὶ ἔχον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος φακόν τινα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσερχόμεναι αἱ ἀκτῖνες τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, σχηματίζουσι δι' ἀντανάκλασιν τὰς εἰκόνας αὐτῶν εἰς τὴν ἔσω κειμένην ὕλην. Εἰς τὴν πόλιν μας κατ' εὐτυχίαν ὁ σκοτεινὸς θάλαμος ἔγινε σχεδὸν πασίγνωστος κατ' αὐτὰς.

(†) Τὸ ἰωδίου ἐφευρέθη κατὰ τὸ 1813 παρὰ τοῦ Κουρτουά. Εἶναι δὲ σῶμα ἀπλὸν καὶ εὐδραστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λεπίδας, καὶ εἰς μὲν τὴν συνήθη μετρίαν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι στερεόν, ἄλλως ὅμως μεταβάλλεται εἰς ἀτμούς, ἐκ τοῦ ἰώδους χρώματος τῶν ὑποίων ἐληφθῆ καὶ τὸ ὄνομα ἰωδίου. Εἰσάγεται δὲ τὸ ἰωδίου τοῦτο ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς σόδης, τὴν ὑποίαν ἐκβάλλουσι καίοντες θαλάσσια φύκη.

Ἐπὶ χαλκίνης τινὸς πλακῶς ἢ ἐπὶ χονδροῦ χάρτου ἐφαρμόξουσιν ἀκριβῶς φύλλον ἀργύρου, τὸ ὁποῖον καθαρῶς πρῶτον καὶ ὑαλίζουσι μὲ τὴν κόνιν τῆς κουφοπέτρας, τρίβοντες αὐτὸ κυκλοειδῶς μετὰ τινος βάμβακος εἰς κοινὸν ἔλαιον βεβαμμένου, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος (*), καὶ τελευταῖον σπογγίζοντες αὐτὸ διὰ στεγνοῦ βάμβακος. Μετὰ τὸν καθαρισμόν δὲ τοῦτον θέτουσιν ἀμέσως τὴν πλάκα τοῦ ἀργύρου ὑπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ ἰωδίου, (ἀπλῶς καιομένου), ἕως οὗ ν' ἀλειφθῆ δι' αὐτοῦ ὅλη. Χρεῖα ὅμως ἡ πράξις αὕτη νὰ γίνῃ εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον νὰ φωτίζηται μόνον διὰ ἀπλοῦ κηρίου, διότι ἄλλως ἢ ἐπιρροὴ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ ἰωδίου δύναται εὐθὺς νὰ τὴν ματαιώσῃ. Ἀπαιτεῖται δὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ διὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ ἀργυρᾶ πλάξ τίθεται ὑπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ ἰωδίου, ὥστε μήτε πλείοτερον νὰ μείνῃ, διότι τότε λαμβάνει ἀμέσως ἰώδες χρῶμα, (εἰς τὸ ὁποῖον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν), οὔτε ὀλιγώτερον πάλιν, διότι μὲ δυσκολίαν τότε ἐντυπώνονται εἰς αὐτὴν τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις δ' ἔχοντες τὸν σκοτεινὸν θάλαμον εἰς τὴν ἀρμολίαν του θέσιν καὶ εἰς φωτεινὸν μέρος, φέρουσιν ἀμέσως (†) τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου συνήθως εἶναι ἡ ὕλη, ἀνοίγουσι διὰ τινος ἰδιαιτέρας μηχανῆς τὴν ἔμπροσθεν τοῦ θαλάμου τρύπαν, ὥστε αἱ ἀκτῖνες τῶν παρῶν ἠαζομένων ἀντικειμένων πίπτουσιν εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιρροήν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ ἰωδίου, ἐντυπώνονται ἀπαράλλακτα αἱ εἰκόνας αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως, ἀφοῦ ἔκτενθῆ οὕτως ἡ πλάξ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, δύναται νὰ διαλυθῆ τὸ ἰωδίου καὶ νὰ συμμιχθῶσι

(*) Τὸ νιτρικὸν ὄξύ πρέπει νὰ ἦναι μεμιγμένον μετὰ τοῦ ὕδατος κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρὸς 161.

(†) Ἄν τὸ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς πλακῶς ἰωδίου ἐκτενθῆ εἰς τὸ φῶς, χάνει τὰς ιδιότητάς του, καὶ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζωγραφηθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ αἱ εἰκόνας τῶν ἀντικειμένων.

τὰ οὕτω ζωγραφισθέντα, διὰ νὰ μείνωσι ταῦτα καθαρά καὶ ὁρατὰ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ μὴ προσβληθὲν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀντικειμένων ἰωδίον, τὸ ὁποῖον καὶ πράττουσι θερμαίνοντες διὰ λύχνου ἢ οἰνοπιεύματος ὑδράργυρον εἰς κιβώτιόν τι, καὶ ἐκθέτοντες τὴν πλάκα ὑπὸ τοὺς ἀτμούς αὐτοῦ. Μένει δὲ τελευταῖον νὰ πλύνωσι τὴν εἰκόνα μὲ καθεαρὸν ὕδωρ καὶ νὰ βάλωσιν αὐτὴν ἔπειτα εἰς διάλυσιν ἁλατος κοινοῦ, καὶ ἀκολούθως νὰ τὴν πλύνωσι πάλιν μὲ τὸ ὕδωρ, καὶ νὰ τὴν βάλωσιν εἰς τὴν ὑελον, ὡς σύνηθες.

Ὁ χρόνος ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ζωγραφισθῶσιν αἱ εἰκόνες εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα εἶναι συνήθ. ἕως ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ δευτέρα λεπτά· πολλάκις ὅμως ἀπαιτεῖται καὶ πλείοτερος καιρὸς. Εἶναι δὲ περιεργὸν ὅτι ἐνῶ ὁ ἐφευρετὴς αὐτὸς, ὁ Δαγούερος, χρειάζεται διὰ τοῦτο ἕν λεπτὸν ἄλλοι, ὡς εἰς Βιένναν καὶ οἱ περιήρημαί ἀδελφοὶ Ναττερέρ, (α) τοσοῦτον ἐτελειοποίησαν τὰς πράξεις των, ὥστε ὀλίγων τινῶν μονο δευτέρων λεπτῶν χρειᾶν ἔχουσι. Καὶ τὸ κλίμα δὲ τοῦ τόπου, καὶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτους καὶ αἱ ὥραι τῆς ἡμέρας, ἔχουσι μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τοῦτο. Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα βέλβαια, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι ἐντονώτεραι, χρειάζεται ὀλιγώτερος καιρὸς, παρὰ εἰς τὰ ψυχρότερα. Εἰς τὴν Σμύρνην συμπεραίνομεν ὅτι ἀρκοῦσιν ἕξ δευτέρα λεπτά. Κατὰ τοῦτο δὲ ὁ μετερχόμενος τὴν τέχνην ταύτην ὀφείλει νὰ προσέχη πολὺ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὅσον πλησιέστερα εἶναι τις εἰς τὴν τρύπαν τοῦ θαλάμου, τοσοῦτον αἱ εἰκόνες γίνονται μεγαλύτεραι, καθὼς καὶ ὅσον ἀπέχει, μικρότεραι.

Διὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου δὲ ταύτης ἀνακαλύψεως, οὐ μόνον ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληροι οἰκογένειαι ζωγραφίζονται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκριβειαν, ὁδοὶ καὶ ἀγυαίαι,

[α] Βεβαιούται ὅτι οἱ Ναττερέρ λαμβάνουσι τὰς εἰκόνας εἰς πέντε ἢ ἕξ δευτέρα, ἢ ἢ ἄμμοσφαῖρα εἶναι τεταραγμένη καὶ εἰς δύο δευτέρα, ἢ ἢ καθερᾶ.

μὲ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνθρώπους τὰ ζῶα καὶ τὰς ἀμάξας, διάφορα ἀντικείμενα τῆς φύσεως. Ἱστορίας κτλ. καὶ βλέπομεν ἤδη ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι προσμένουσι μεγάλας ἀπὸ αὐτῆν ὠφελείας.

Καθ' ἑκάστην δὲ γίνονται μεγάλαι τελειοποιήσεις εἰς αὐτὴν, καὶ ἐσχάτως μάλιστα ἠδυνήθησαν ἀντὶ τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐρυθροῦν τινα ὑελον, καὶ εἰς ἕν δεύτερον λεπτὸν νὰ ζωγραφίσωσι τὰ νέφη, καὶ μ' ὅλην αὐτῶν τὴν ταχεῖαν κίνησιν.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ.

“Ἐν ἀπὸ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης τὰ παραγγέλματα εἶναι καὶ ἡ ξενοδοχία. “Ἐνός ἡμῶν καὶ συνηγάγετέ με.” 1) Καὶ πρὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου, καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἔκριναν τὴν φιλοξενίαν τόσον ἀναγκαίαν ἀρετὴν, ὥστε ὑπέβαλλαν τοὺς ξένους εἰς αὐτὴν τοῦ Διὸς τὴν ἄμεσον προστασίαν. ἐπονομάσαντες τοῦτον Ξένιον, τὸν δὲ ξένον τιμήσαντες μὲ τὸ ἐπίθετον Αἰδοῖος, ἤγουν σεβάσμιος,

Ζεὺς δὲ ἐπιτιμήτωρ ἰκετῶν τε ξείνων τε

ΞΕΙΝΙΟΣ, ὃς ξείνοισιν ἄμ' Αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 2]

Ὅσάκις ἐπαρουσιάζετο ξένος, τὸν ὑπεδέχοντο χωρὶς ἐξέτασιν, ὡς ἄνθρωπον σταλμένον ἀπὸ τὸν Δία, τοῦ ὀπίου ἐφοβοῦντο τὴν ἐκδίκησιν,

Ξεῖν, οὐ μοι θέμις ἔστω, οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι

Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἶσιν ἅπαντες

Ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε. 3] —————

Ὁ Ἡσίοδος συγκαταριθμεῖ τὴν εἰς τοὺς ξένους κακουργίαν μὲ τὰ δεινότερα ἀνομήματα, τὴν αἰμομιξίαν, τὴν εἰς τὰ ὄρφανὰ ἀδικίαν, καὶ τὴν εἰς τοὺς γονεῖς ὕβριν.

1] Ματθ. κβ'. 35.

2] Οδυσσ. ι. 270.

3] Αὐτοῖσι. ξ'. 56-58.

Ισον δ' ὅς θ' ἰκέτην, ὅς τε ξείνου κακὸν ἔρξει,
 Ὅς τε κασιγνήτου ἐοῦ ἀνὰ δέμια βαίνοι
 Κρυπταδῆς εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια μέζων,
 Ὅς τέ τευ ἀφραδῆς ἀλιταίνεται ὄφρα τὰ τέκνα,
 Ὅς τε γονῆα γέροντα, κακῶ' ἐπὶ γήραος οὐδ' ᾗ,
 Νεικίῃ χαλεποῖσι καταπτύμενος ἐπέεσσιν. 1]

Εἰς τοὺς παλαιούς ἡ ἀφιλοξενία ἔπρεπε φυσικὰ νὰ φαίνεται τόσον πλέον δεινότερον ἀμάρτημα, ὅσον δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη οὐτ' εἰς τὰς ὁδοὺς, οὐτ' εἰς τὰς πόλεις, τὰ ἀπὸ τὸν καθεξῆς πολιτισμὸν τῶν ἀνθρώπων γεννηθέντα πανδοχεῖα (auberges). Κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, οὐδ' αὐτὴ ἡ τότε νομιζομένη πλέον πολιτισμένη παρά τὰς ἄλλας μεγαλόπολεις Ῥώμῃ δὲν εἶχε πανδοχεῖον ὥστε ὁ ἀλλαχόθεν ἐρχόμενος ξένος, κοπιασμένος, καὶ πολλάκις ἄρρωστος, διὰ τὴν ἐκ τῆς ὁδοπορίας κακοπάθειαν, δὲν εὗρισκε ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Ἄν ἦτο καὶ χριστιανός, ἡ ἀπορία τοῦ ἐγίνετο ἀληθῆς ἀμηχανία· μισημένος, καὶ πολλάκις διωκόμενος διὰ τὴν θρησκείαν του, δὲν εἶχεν εἰς ποίους νὰ καταφύγη, πλὴν εἰς τοὺς ὀλίγους ἀκόμη χριστιανούς, ἂν εὗρισκε πούποτε τοιοῦτους. Ἀπὸ τοῦτο ἐξηγοῦνται αἱ συχναὶ τῶν Ἀποστόλων παρακινήσεις εἰς βοήθειαν τῶν ξένων “ Ταῖς χρεῖαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες· τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ γογγυσμοῦ ” Καθόσον ἔπειτα ἐπληθύνετο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, καὶ ἀκολούθως οἱ πόροι, ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη ἐπενόησε καὶ τὰ ἀγνωστα εἰς τοὺς παλαιούς Ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδέχοντο ὄχι μόνον τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τοὺς ἐθνικούς· καὶ τοῦτο (λέγουν) ἐκίνησε καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νὰ φροντίσῃ νὰ καταστήσῃ καὶ αὐτὸς Ξενοδοχεῖα, εἰς βοήθειαν τῶν ὁμοθρήσκων του. Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου, ἦγουν κατὰ τὴν τετάρτην ἀπὸ χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, οἱ ἐθνικοὶ δὲν

1] Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 327-332.

εἶχαν ἀκόμη Ξενοδοχεῖα, ἐνῶ οἱ χριστιανοί, παρὰ ταῦτα, ἐφρόντισαν ἔτι νὰ καταστήσωσι Νοσοκομεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα, Γεροντοκομεῖα, Πτωχοτροφεῖα καὶ Βρεφοτροφεῖα. Ἀλλὰ καθόσον ἤξανε νῆ ἀπαιδευσία καὶ ἡ ἀχώριστος ἀπ' αὐτὴν ἀδελφὴ τῆς δεισιδαιμονίας, ἐπολλαπλασιάσθησαν χωρὶς ἀνάγκην καὶ τὰ ἐπαινετὰ ταῦτα καταστήματα, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀντὶ παρηγορίας τῶν ἀληθῶς πτωχῶν, ἔγιναν καταφύγια τῆς ἀργίας. Πολλάκις καὶ ἰδιῶται, καταπλουτισμένοι ἀπὸ ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας, ἐνοχλοῦμενοι ἀπὸ τὴν συνειδησιν τῆς πλεονεξίας, ἐνόμιζαν ἰκανὴν νὰ ἐξιλέωσῃ τὸν Θεὸν τὴν κτίσιν τινὸς νοσοκομείου. Ἡ συντομωτέρα θεραπεία ἦτο βέβαια ἡ παῦσις τῆς ἀδικίας. Κ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

—0—

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Τὸ νέον ἔτος τῶν Κινέζων ἄρχεται κατὰ τὴν πλησιεστέραν ἐαν Σεληνην τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἐμβαίνει εἰς τὸν δέκατον πέμπτον βαθμὸν τοῦ Ὑδροχόου. Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἑορτὴ καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον, καὶ ὅλοι καὶ μεγάλοι καὶ μικροί, καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι ἔχουσι διακοπὴν τινὰ τῶν ἔργων των. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ χρόνου γίνεται μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος ἀπὸ μέρους τῶν δανειστῶν καὶ τῶν χρεωφειλετῶν· διότι τὴν ἡμέραν ταύτην ὅλοι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι τὰ χρεῖα των, καὶ ὅσοι δὲν εἶναι προετοιμασμένοι, καταδιώκονται ὑπὸ τῶν δανειστῶν καὶ ἐξυβρίζονται μεγάλως πολλάκις δὲ εἰσέρχονται οὗτοι καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν χρεωφειλετῶν, καὶ μετ' ὀργῆς κατασχίζουσι τὰ ἐπιπλά των. Τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τοῦ δεκάτου μηνὸς διὰ βασιλικῆς προσταγῆς λαμ-

βάνονται ὅλαι αἱ σφραγίδες τῶν δημοσίων ὑπουργῶν, καὶ ἐπιστρέφονται εἰς αὐτοὺς μετὰ τριάκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι ἔχουσι διακοπὴν ὄλων τῶν πράξεων, ἕξαιρουμένων μόνον ὀλίγων τινῶν δι' ἀνάγκην. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου γίνονται διάφοροι τελεταί. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐσπέρας καθαρίζουσι τὰς ἐστίας καὶ τὰς καμίλους, καὶ προσφέρουσι τὴν λατρείαν τῶν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πυρός· τὴν δὲ πρὸ τοῦ νέου ἔτους ἐσπέραν προετοιμάζοντες θερμόν τι καὶ εὐώδες ὕδωρ διὰ τῶν φύλλων τοῦ Μογχοπὶ καὶ Πιμελοῦ, λούονται εἰς αὐτό. Τὸ μεσονύκτιον ἐγειρόμενοι ἅπαντες καλύπτουσι πρῶτον τὴν κεφαλὴν μετὰ τοὺς καλητέρους των καλλωπισμοὺς, καὶ εἶτα γονατίζοντες τύπτουσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μεγαλητέρα των τελετή. Ἀκολούθως δὲ γίνεται γενικὴ φωτοχυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἀγωνίζεται νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον. Κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ζητοῦσιν ἀπὸ τὰ εἰδωλα τῶν οἰκιακῶν Θεῶν τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐλογίαν καθ' ὅλον τὸν ἑνιαυτόν. Τελευταῖον δὲ πορεύονται εἰς ὅλα τὰ εἰδωλα τῶν πλησιεστέρων ναῶν, ἀνάπτοντες λαμπάδας ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ καίοντες θυμίαμα, καὶ χρυσοῦν χάρτην. Τὴν δὲ αὐγὴν ἐπισκέπτονται τοὺς φίλους αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς οἴκους γίνονται αἱ συνήθειαι κατὰ τὸ νέον ἔτος χαρὰ καὶ εὐθυμία. Τὰς δὲ ἀμέσως ἀκολούθους ἡμέρας, πανταχοῦ γίνονται συμπόσια, τὰ ἐργαστήρια ὅλα μένουσι κλειστά, κἀνεῖς δὲν ἐργάζονται, καὶ περὶ οὕτως εἰς τὴν Καντώνα π. χ. ὀλόκληρος μὴν ἕως οὗ νὰ ἀναλάβωσιν αἱ ὑποθέσεις. j

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ Εἰς τὴν Νεότητά τῶν.

Ἄξιοπαρατήρητον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ περιφημότεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ὅσοι ἔλαβον τὸ ἐπωνύμιον Μέγας, ἐπέρασαν μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν τὴν νεανικὴν αὐτῶν ζωὴν, καὶ αἱ δυστυχίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἔπρεπεν, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναπτύξωσι τὸ πνεῦμά των, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀφοβίαν,

τὴν γενναιότητα, τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιχειρήσεως, σταθερότητα, καὶ πᾶν ὅ,τι συνέτεινεν ἀκολούθως εἰς τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός των.—Μωσῆς, ὁ Θεμελιωτὴς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὴν ἔρημον ὡς φυγὰς, ἐνθα διήγε ποιμενικὴν ζωὴν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἐτῶν.—Μωάμεθ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμωνύμου του θρησκείας, ἐπέρασε τοὺς καλητέρους χρόνους τῆς ζωῆς του εἰς ὁδοπορίας καὶ κόπους, μέχρις οὗ ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν χήραν Χαδιτζέ.—Ὁ Μέγας Κύρος ἐξετέθη εἰς τοὺς κινδύνους, διὰ προσταγῆς τοῦ πάππου του Ἀστυάγου, ἐσώθη ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ ἀνετράφη μυστικῶς καὶ ἀθλίως.—Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας μόλις ἐμβὰς εἰς τὸν δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας του χρόνον, ἠναγκάσθη νὰ διαγῆ εἰς τοὺς πολέμους ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ μετὰ μεγάλων κακοπραθειῶν.—Ὁ Πομπήϊος ἐπέρασε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἐγένεν ἀρχηγὸς στρατευμάτων εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.—Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Σίλλα εἰς θάνατον, ἐσώθη, ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πειρατῶν, ἀπελύθη, καὶ ἤρχισεν ἐξ ἰδίων του τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον.—Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τὰς καταδρομὰς τοῦ Γαλερίου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πατρικόν του οἶκον.—Ὁ Θεοδόσιος, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ του, κατετρέχθη ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος, καὶ τέλος ὁ μὲν πατὴρ ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ υἱὸς ἐλυτρώθη διὰ τῆς φυγῆς.—Ἡ Ἱστορία τῆς νεότητος τοῦ Καρόλου Μάγνου δὲν εἶναι τοσοῦτον γνωστὴ· ἀλλὰ συμπεραίνομεν ποία πρέπει νὰ ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία κατὰ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους αἰῶνας.—Πέτρος ὁ Μέγας, Ἐὰρ τῆς Ῥωσσίας, ἐπέρασε τὴν μικρὰν ἡλικίαν του μετὰ μεγάλους κινδύνους, ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του ἐνῷ μόλις ἀκόμη εἶχεν ἀναβῆν εἰς τὸν θρόνον. Καὶ ἡ ἀδελφὴ του Σοφία συνώμοσε κατ' αὐτοῦ. Πολλάκις κατέφυγεν εἰς μοναστήρια διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς καταδρο-

μάς τῶν Στερλίτσων. Διὰ νὰ γίνῃ ἀληθῶς Μέγας, ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπομείνῃ κατατρεγμούς, συνωμοσίας, κακοπαθείας, καὶ νὰ ριφοκινδυνεύσῃ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὴν ζωὴν του. — Ἐρρίκος Δ΄ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀνετράφη πολλὰ αὐστηρῶς· ἡ τροφή του συνίστατο εἰς κοινὰ φαγητά, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κάκιστα· εἰς τὰς ὁδοὺς διέβαινε πάντοτε ἀσκεπής, καὶ συνδιητᾶτο μετὰ τῶν ἐταίρων του εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ ὄρη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων· ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ· καὶ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εὐρέθη εἰς αἱματώδη μάχην. — Τίς ἀγνοεῖ τὴν σκληρὰν ἀνατροφήν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, πόσον περὶωρισμένη ἦτον ἡ νεανική του ἡλικία, πόσας ταραχὰς καὶ ἀνησυχίας εἶχεν ἀπὸ τὸν παράξενον πατέρα του, τὸν ὁποῖον συνέλαβε σκοπὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸν θάνατον τοῦ Κάττ, κτλ; — Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ πεῖρα εἶναι τὸ ἀξιολογώτερον μέσον δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητά του, καὶ νὰ ὑπερυψωθῇ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του."

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχηρήματισε δὲ μαθητὴς τοῦ διαβοήτου Ρουβενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὅσοῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῇ ὅποιανδήποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπαίξε ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμότεχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολούθου.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἀλερμον, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιόλογον ζωγράφον Φραγκίσκον Ἀλσιον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς

ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἰδεῖν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγνώριστος καὶ θέλων ν' ἀστείευθῇ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ζωγραφῆσῃ· ὁ δὲ Ἀλσιος, εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν του, ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Λαβὼν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος, καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του, " Δὸς με τὴν ἀδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφῆσω κ' ἐγὼ σέ." Ὁ Ἀλσιος γελῶν διὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸν ἔδωσε τὴν γραφίδα καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφῆσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὕτως τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, " Ἄ! Κύριέ μου, ἐφώναξεν, ἡ ὁ διάβολος εἶσαι, ἡ ὁ Βανδύκιος.

ΩΡΚΩΜΕΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ.

— 0 —

Ἀστυνόμος τις ἐν Παρισίοις ἐρωτήσας ποτὲ Πατελοῦν τινα πόθεν προήρχετο ὅτι δὲν εἶχε κατοικίαν, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπόκρισιν. — Κύριε Ἀστυνόμ, Σὰς βεβαιῶν ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω διόλου κατὰ τοῦτο. Εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκεται ξενοδόχος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆγα, καὶ ὅλοι μ' ἀποδιώκουν μετὰ τὴν πρώτην νύκτα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι βέβαια δικαιότερον νὰ ἐγκαλέσω ἐγὼ τοὺς κυρίους τούτους. — Ἀστυν. Καὶ διατί σὲ ἀποδιώκουν; — Πατελ. Διατί; Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου ἐρώτησις, δὲν μὲ τὸ εἶπαν ἀκόμη, καὶ ἡ μικρὰ γνώσις μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ τὸ ἐνοήσω, ἡ ὑποψία μόνον εἶναι ὅτι ἀπ' ἐμὲ δὲν λαμβάνουν πληρωμὴν — Ἀστυν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν χρήματα; — Πατελ. Εἶναι ἀληθέστατον ὅτι δὲν ἔχω. — Ἀστυν. Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι; — Πατελ. Νὰ ἐργάζωμαι; ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι; αὐτὸ μ' εἶναι ἀπολύτως ἀντιπαθητικόν, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἄν μ' ἐπροσῆρατε μάλιστα τὸσον γου-

σίον και ἀργύριον ὅσον εἶναι τὸ βάρος τοῦ σώματός μου, μὲ μόνην τὴν διαταγὴν νὰ σηκώσω σκευός τι, ἥθελα σὰς ἀποκριθῆν, “Εὐχαριστῶ σας, Κύριε, κάλλιον, τίποτε παρὰ τόσος κόπος.”— Ἄστυν. Πῶς τρέφεσαι;— Πατελ. Δι’ αὐτὸ δὲν εἶναι δυσκολία· περιφέρομαι τακτικῶς κάθε πρωτὶ ὄλα τὰ καπηλεῖα ὅπου μὲ γνωρίζουν καθὼς τὸν λύκον, και μὲ δίδουν ὄλα τὰ περισσεύματα τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ὅταν κάμνη καλὸν καιρὸν, τὰ τρώγω περιδιαβάζων ὑπὸ τινὰ στέγην ἧτις εἰς κάθε τόπον εὐρίσκεται. Οὕτω ζῶ ἐλεύθερος, εὐχαριστημένος, ἀνεξάρτητος, και χωρὶς κόπους.— Ἄστυν. Ὡς φαίνεται λοιπὸν δὲν εἶχες ποτὲ τὰ μέσα τοῦ ζῆν.— Πατελ. Εἶχα ἀρκετὰ μάλιστα — Ἄστυν. Και τί τὰ ἔκαμες; — Τί τὰ ἔκαμα; Παράδοξος ἐρώτησις! Μ’ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ ζήσω.— Ἄστυν. Ἦγουν διεσκόρπισες τὰ ὑπάρχοντά σου;— Πατελ. Ὅλα ἀριθμητικῶς, και οὕτως ἐπρεπε νὰ κάμω. Ὁ ἀποθανὼν πατήρ μου μ’ ἄφησε τέσσαρας χιλιάδας φράγκα. Τί ἠδυνάμην νὰ τὰ κάμω; ἐσκέφθην λοιπὸν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Τοκίζων τέσσαρας χιλιάδας φράγκα πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, ἥθελα ἔχει χρονικὸν εἰσόδημα διακόσια φράγκα. Πλὴν σὰς παρακαλῶ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῶς νὰ ζήσῃ τις εἰς Παρισίους μὲ διακόσια φράγκα τὸν χρόνον; Ἄς διαιρέσωμεν, εἶπα, τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκα εἰς δέκα μῆνας, θέλουν εἰσθαι τετρακόσια φράγκα τὸν μῆνα· μ’ αὐτὰ ζῆ τις καλά. Ἐντὸς λοιπὸν δέκα μηνῶν διῆγον ζωὴν ὡς τραπεζίτης, μ’ ἑορτὰς και εὐθυμίας παντὸς εἶδους, και τέλος ἔμεινα και εἰς χρέος, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐξοφλήσω μὲ πίστιν, εὐθὺς ἀφοῦ λάβω ἄλλην τινὰ κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν και προσμένω ἀπὸ τινὰ θεῖόν μου, ἂν ὅμως αὕτη εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τοῦ πατρός μου· ἄλλως δὲ, δὲν μὲ κακοφαίνεται τίποτε, και ἂν εὕρισκα ἓνα μόνον ὅστις ἐκ γενναιότητος νὰ μὲ δώσῃ ἓν μέρος διὰ τὴν νύκτα, ἥθελα νομίζεσθαι ὁ εὐτυχέστερος εἰς ταύτην τὴν γῆν.

Κατὰ τοὺς λαμπροὺς τῆς Ἑλληνικῆς δόξης χρόνους, και ἡ Μιτυλήνη διεφημίσθη οὐκ ὀλίγον διὰ τὸν εἰς τὰ καλά ζῆλον και τὴν φιλομάθειάν της, και τὰ ὀνόματα τῶν Πιπτακῶν, τῶν Ἀλκαίων, τῶν Σαπφῶν, τῶν Ἐπιγάρμων, τῶν Θεοφράστων και τοσοῦτων ἄλλων περιφήμων κατὰ τὴν σοφίαν ἀνδρῶν, ἀποδεικνύουσι τρανώτατα ὅτι και αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὅσαι ἐξόχως ἐκαλλιέργησαν τὰς Μούσας.— Ἑλληνικὸν και πάτριον εἰς τὴν παιδείαν αἰσθημα ἀναγεννᾶται και πάλιν εἰς τὴν Μιτυλήνην σήμερον! Τὸ νεόδμητον αὐτῆς Γυμνάσιον (τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ στέφῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Λεσβίων) φέρει ἤδη εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐποχὴν νέαν, και ἄξιον ἐν μέρει νὰ συγκαταριθμηθῆ μὲ τὰς παλαιὰς αὐτῆς ἐποχάς. Ἀργὰ μὲν, πλὴν τέλος ἤρχισε και ἡ Λέσβος νὰ ἐπισύρῃ πλέον τὰ βλέμματα τῶν γειτονικῶν τῆς μερῶν, και καθεὶς προσδοκᾷ ἤδη μέγα και γιγαντιαῖον ἀπὸ αὐτὴν, βασιζόμενος πρὸ πάντων εἰς τὸν γνωστὸν ζῆλον τὸν ὁπαῖον ὁ Σεβασμῖος Ἀρχιεπίσκοπος Μιτυλήνης κύριος Μελέτιος δεικνύει, ἀνάλαβὼν ὑπὸ τὴν ἄμεισον αὐτοῦ προστασίαν τὴν Δημοσίαν ἐκπαίδευσίν. Δραττόμενοι δὲ και ἡμεῖς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, δὲν λείπομεν κατὰ χρέος, προσφέροντες τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον εἰς τοὺς φιλοκάλους Μιτυληναίους, νὰ παροτρύνωμεν αὐτοὺς νὰ ταχύνωσιν ἔτι μάλλον τὴν ἀφίξιν τοῦ προσδοκωμένου Σχολάρχου των, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν φιλογενῶν συνδιδασκάλων του θέλει δόσει τὸν ἀπαιτούμενον διοργανισμὸν, οὐ μόνον εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἀλλὰ και εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ τῶν ἀρρένων και τῶν θηλέων. Πρὸ πάντων ὅμως προτρέπομεν τοὺς φίλους τῶν καλῶν Μιτυληναίων νὰ εἰσάξωσι σ υ σ τ η μ α τ ι κ ῶς τὴν παράδοσιν τῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Γυμνάσιόν των, και νὰ κρίψωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ φροντίδα και ἐπιμέλειαν εἰς αὐτάς. Εἶναι πασιδηλον ὅτι ἡ ἰδιότης τῆς τελειοποιήσεώς μας οὐχὶ μόνον μᾶς εἰ-

ναι φυσική, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ ὡς ἱερὸν καθήκον, καὶ ἄλλως δὲν δυνάμεθα βέβαια νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐτέθημεν εἰς τὴν γῆν, εἰμὴ καταγιγόμενοι νὰ καλλιεργῶμεν τὸ Λογικὸν μας καὶ νὰ τελειοποιῶμεν αὐτὸ, ὅσον αἱ περιστάσεις μᾶς συγχωροῦσιν. Ἡ δὲ τελειοποίησις αὕτη εἶναι ἀναμφίβολον ἤδη ὅτι κυρίως εἰς τὰς Ἐπιστήμας συνίσταται, καθ' ὅτι αὗται δίδουσι τὸ φῶς εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως, καὶ εἶναι ἐν γένει ὁ ἐλαττὴρ ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. Ἡ ἔλλειψις τῶν ἐπιστημῶν ἀπ' ὁποῖανδήποτε πόλιν τὴν σήμερον, εἶναι ἐναργὲς δεῖγμα ὅτι αὕτη κεῖται ἀκόρῃ εἰς τὸν λήθαργον τῆς ἀπαιδευσίας, καὶ ἀδολιότητος, καὶ μὲ ζωντὸν πόνον τῆς ψυχῆς μας βλέπομεν τὴν εἰς τὰ μέρη μας ἐπιπολάζουσαν γενικὴν ἀδιαφορίαν ὡς πρὸς τὸ θεόδοτον τοῦτο χρῆμα. Καὶ μεταξὺ τίνων; μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες τὸ πάλαι προήγαγον αὐτὰς εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ Διδάσκαλοι τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, καὶ εἰς τὰς βάσεις τῶν ὁποίων καὶ τὰ νῦν σοφὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, χρεωστοῦσι τὴν πρόοδόν των. — Φίλοι Λέσβιοι! ἀνελικρινῶς ἐπιθυμῆτε νὰ λαμπρυνθῆ ἡ πατρίς σας, ἄλλο καλῆτερον μέσον δὲν ἔχετε εἰμὴ τὴν εἰσαξίν τῶν Ἐπιστημῶν εἰς αὐτήν. Ὅλα εἶναι εὐκόλα εἰς σᾶς ἤδη, καὶ οἱ πόροι καὶ οἱ τρόποι καὶ αἱ μέθοδοι, καὶ δὲν χρειάζεται πλέον ἄλλο εἰμὴ βούλησις καὶ ἐπιμονή. Ὁ καιρὸς σᾶς εἶναι ἀρμόδιος διὰ νὰ δοξασθῆτε καὶ πάλιν, καὶ ἡ Μιτυλήνη σας νὰ γεννήσῃ ἀνδρας ἀξίους νὰ λάμψωσι διὰ τῆς σοφίας των ὡς φωστῆρες εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φωνὴ τῆς κοινῆς μας μητρὸς σᾶς προσκαλεῖ νὰ σπεύσητε ἤδη εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς, καὶ, ἀγωνιζόμενοι καὶ ὑμεῖς μετὰ τῶν πλησιοχώρων σας Σμυρναίων, Κυδωνιατῶν καὶ Χίων, νὰ συνεισφέρετε εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους, καὶ νὰ καταστήσητε τὴν πατρίδα σας ἀξίαν ν' ἀμιλλᾶται μὲ πολλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Εὐρώπης μέρη.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΗΘΙΚΑΙ, συνταχθεῖσαι παρὰ Σπ. Σαμαρτσίδου τοῦ Ἱατροῦ. Τὰ ἀντικείμενα τοῦ βιβλίου τοῦτου δικαιολογοῦσι τὸ ὁποῖον φέρεται ὄνομα, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτοῦ καταστένεται ἔτι μᾶλλον ἀξίεπαῖνος, διότι ἐδαπάνησε καὶ καιρὸν καὶ χρήματα εἰς τοιοῦτου πονήματος ἐκδοσιν. Μ' ὄλον ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι βέβαια λαμπροτέρα τῶν πρὸ αὐτῆς, μὲ ἄκραν τῆς ψυχῆς μας θλίψιν ὁμῶς βλέπομεν ὅτι κάθενός ἄλλου εἶδους βιβλία δὲν τυπώνονται σπανιώτερον, καὶ δὲν ἀναγινώσκονται μὲ πλειοτέραν δυσἀρέσκειαν, (disgusto) παρ' ὅσα κυρίως στρέφονται εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἡθῶν μας· καὶ τὸ κακὸν κορυφούται ἐπὶ μᾶλλον ὅταν παρατηρῶμεν ὅτι (μετὰ τῆς κατηγήσεως) ἔλλείπει καὶ ἡ παράδοσις τακτικοῦ μαθήματος τῆς Ἡθικῆς εἰς τὰ πλειότερα Σχολεῖα μας, ὡς νὰ ἦτο μικροῦ λόγου ἀξία ἡ Ἡθικὴ μας ἐκπαίδευσις. Ἐν τοσοῦτῳ ἡμεῖς ἐκπληροῦντες τὸ χρέος μας, συνιστῶμεν εἰς τὸ Δημόσιον τὸ καλὸν τοῦτο Σύγγραμμα, (ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁποῖου θέλει εἰσδαῖ χρησιμωτάτη εἰς τοὺς νέους μας), εὐχόμενοι συγχρόνως εἰς τὸν ἀξιώτιμον Συγγραφέα αὐτοῦ καὶ ἄλλων τοιοῦτων πονημάτων τὴν ἐκδοσιν.

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Ποίημα μεταφρασθὲν ὑπὸ Ἱ. Ἱ. Σκυλίτση καὶ ἐκδοθὲν μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου. — Ἄν ἡ Ἑλλάς καυχᾶται διὰ τοὺς Σούτσους, τοὺς Ραγκαβίδας καὶ ἄλλους ἐνδόξους νεωτέρους τῆς Ποιητῆς, καὶ ἡ Σμύρνη μας (ὁμολογοῦμεν εὐχαρίστως) μέλλει νὰ καυχηθῆ διὰ τὸν ἰδικόν της. Προικισμένος ὁ φιλόπονος οὗτος νέος μὲ τῆς φύσεως τὰ δῶρα, ἔδειξε μὲν κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀρκετὰ τεκμήρια τῆς εὐφυΐας του, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἀνεφάνη ἀξίος Μεταφραστῆς τοῦ συγχρόνου μας Ποιητοῦ Λαμαρτινίου. Διὸ προμαντεύοντες εἰς αὐτὸν τὰς δάφνας τοῦ Ἑλικῶνος, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ αὐτοσχέδια αὐτοῦ Ποήματα. — Ὁ, τι ὁμῶς εἰλικρινῶς ζητοῦμεν ἀπὸ αὐτὸν

εἶναι νὰ δοθῇ πλεον ὀλικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ποιητικῶν του δυνάμεων, καὶ, ἀποκλειστικῶς, ν' ἀφοσιωθῆεῖς τὴν καλλιέργειαν τῆς ὑψηλῆς ταύτης τέχνης. Ὅσον ἡ φύσις ἐστάθη μεγαλόδωρος ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο εἰς τοὺς προγόνους μας, ἄλλο τόσον εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει πολλὰ φειδωλὴ, καὶ ὁ ἀξιοζήλευτος ἐκεῖνος θνητὸς ὅστις εὐτύχησε νὰ προικισθῇ μὲ τὰ δῶρα αὐτῆς, δὲν ἀρκεῖ τὴν σήμερον, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ του ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, καὶ νὰ λάβῃ κλασικὴν φήμην, ν' ἀφεθῇ μόνον εἰς τὴν γόνιμον φαντασίαν του, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ λάβῃ βασιμωτέραν καὶ συστηματικωτέραν παιδείαν, καὶ νὰ προσδιορίσῃ ὡς χειραγωγὸν τῆς φαντασίας του, τὴν βαθυτάτην γνώσιν τῆς γλώσσης τοῦ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ο ΕΡΝΕΣΤΗΣ ἤτοι ἡ διαστροφή τοῦ αἰῶνος Γουστάβου Δρουϊνῶ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ν. Ι. Σαλιτ ἐλ η. Ἡ μυθιστορία αὕτη εἶναι ἀστεία καὶ θελκτικὴ, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς ἐπέτυχεν ἱκανῶς τοῦ σκοποῦ του. Ἐκφραστικώτερον βέβαια δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραστήσῃ τὴν διαστροφήν τοῦ αἰῶνός μας. Αἱ παγίδες τὰς ὁποίας ἡ Κακία στήνει κατὰ τῆς ἀρετῆς περιγράφονται εἰς αὐτὴν ἀξιολογώτατα! Χρηστοθήτης καὶ εὐανάγωγος ἀναγνώστης ἤθελε δικαίως μεμφθῆν ὅτι τὸ νὰ παρυσιάζῃ τις εἰς τοὺς νέους τοιαύτας σκηνας τείνει μᾶλλον νὰ τοὺς προσκαλῆ εἰς μίμησιν τῆς παρισταμένης κακοθείας παρὰ τῆς ἐπαινουμένης ἀρετῆς· ἀλλ' ἂν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κακία εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀνήχθη, ὥστε Πλίνοι μόνον εἶναι οἱ τὴν σήμερον εὐδοκίμοῦντες ἐν πᾶσιν, ἤθελε δικαιώσῃ βέβαια τὸν σκοπὸν τοῦ σοφοῦ Δρουϊνῶ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Μεταφραστὴν τῆς μυθιστορίας ταύτης, μ' ὄλον ὅτι ὁ κύριος Σαλτέλης ἐγένεν ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικόν μας κόσμον διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἱκανότητά του, ὀφείλομεν ὅμως εἰς αὐτὸν ἰδιαιτέραν χάριν ὅτι μᾶς ἐνέδυσσε μὲ Ἑλληνικὴν στολὴν τὸ νέον τοῦτο Πόνημα, καὶ τὸν προτρέπομεν νὰ μὴν ἀπαυδαῖ εἰς τοὺς ἐκαινετοὺς του ἀγῶνας.